

stræffeligt til at vise, at det ærede Mindretal er i fuldstændig Uoverensstemmelse med de Tanker, der kom frem under Grundlovsforhandlingerne i 1849 og 1866, hvor det blev hævdet, at Folkethinget havde Hals og Haand, som det hed, over Finantsloven, havde Haanden paa Laasen, saa at Regjeringen ikke uden Folkethingets Samtykke kunde faae en eneste Skilling til at regjere med; og et Forsøg paa at ville regjere, trods det, at der ikke var bevilget Penge til at regjere med, blev betegnet med meget stærke Ord, saa stærke, at jeg er bange, af Hensyn til Formandens Kløfte, for at benytte dem.

Det ærede Mindretal hentede sin vægtigste Indbending — det tænker jeg, det var — fra Høiesteret. Jeg vil gjerne spørge det ærede Medlem, om det er hans Mening, at Folkethinget skal gaa til nogenstomhelst Domstol for at spørge, om vi have Bevillingsmyndighed eller ikke (Scharling: Ja.) Det var en god Udtalelse, vi der sit, en Udtalelse, som jeg tænker ikke kan misforstaas. Efter Mindretallets Mening skulle vi altsaa virkelig gaa til Domstolene for at faae at vide, om Grundlovens § 49 betyder Noget eller ikke. Naar det i denne § 49 hedder: „Forinden Finantsloven er vedtaget, maa Skatterne et opkræves“, skulle vi gaa til Domstolene for at spørge, om det ikke betyder, at Skatterne maa opkræves o. s. v. Det er en Udtalelse af den Natur, at den ligger nær Betydningen af det Ord, som den ærede Formand forleden forbad mig at bruge. Paa lignende Maade hænger det sammen med den Udtalelse, at Landsstingets Formand alene kan afgjøre, hvad der skal fremlægges og forhandles i Landsstinget. Jeg tror heller ikke, at det er rigtigt. Landsstingets Formand skal ikke kunne ændre ved Grundloven. Det kan heller ikke være det ærede Medlems Mening. I alt Fald maa der fra vor Side gøres den skarpeste Indsigelse derimod. Grundloven anviser ikke nogen anden Vej for Finantsloven til at komme over i Landsstinget end fra Folkethinget til Landsstinget.

Scharling: Naar den ærede Ordfører i min Udtalelse om, at jeg ikke har havt Leilighed til at gjøre nogen Opfattelse af det her omhandlede Spørgsmaal gældende for i den nuværende Regjerings Tid, eftersom jeg først er bleven Medlem af dette Thing i den Tid, vilde se et Bevis for, at jeg dermed erkjendte at være i Uoverensstemmelse med dette Things Mindretals tidligere Opfattelse af disse Spørgsmaal, skal jeg bemærke, at en saadan Erkjendelse ald. les ikke ligger i denne Udtalelse. Alt, hvad

der er blevet paabist af den ærede Ordfører, er, at der tidligere er fremkommet en modsat Opfattelse fra en Del ansæte og fremragende Politikere, der have tilhørt Grupper, som have staaet det nærværende Mindretal i Folkethinget mere eller mindre nær, men det er ikke det Samme som, at det nærværende Mindretal i Folkethinget har forandret sin Opfattelse. Alle de fremkomne Udtalelser, hvortil der henvises, ere mere eller mindre fremkomne som individuelle Udtalelser af de Paagjældendes Opfattelse. Og naar den ærede Ordfører f. Ex. nu citerede en Udtalelse af Bloug under Forhandlingerne i 1866, hvori det hævedes, at efter Grundloven skulle og maatte Folkethinget altid have en større Indflydelse paa Finantsloven end Landsstinget, saa er jeg ganske ude af Stand til deri at se nogetstomhelst Bevis paa, at den paagjældende Taler dermed har villet hæbde Folkethingets Ret til at forkaste Finantsloven. Thi jeg ser ikke, hvorledes man derigjennem kommer til at øve en Indflydelse paa Finantslovens Indhold, endfige en større Indflydelse end det andet Thing. Men overfor de saaledes fra den ærede Ordfører fremkomne Udtalelser skal jeg tillade mig at minde om en anden Udtalelse, der ogsaa har en Del Vægt, det er nemlig den Udtalelse, som under Forhandlingen om Grundlovsforandringen i 1866 fremkom fra den Mand, der senere i en Række af Aar har været Formand for dette Thing, nemlig Birkedommer Krabbe, der, som bekendt, udtalte, at efter den hidtil gældende Praxis, som han betegnede som en slem Praxis, kan der udstedes provisoriske Finantslove, uden at Nogen paadrager sig Ansvar derfor, og han tilføiede: „Dette maa have været den, der conciperede dette Grundlovsudkast, fuldkommen klart.“ Jeg tror, at denne Udtalelse vidner om, at der ikke under Forhandlingerne i 1866 var saa fuldstændig Uoverensstemmelse om, at, hvad man kalder provisoriske Finantslove, ikke skulle kunne udstedes. Naar den ærede Ordfører fortøllede mit Citat af en fornylig i det franske Deputeretkammer fremkommen Udtalelse som enslydig med, at jeg vilde negte Folkethinget Ret til at forkaste Finantsloven, skal jeg dertil bemærke, at denne Ret jo ikke er bleven anfægtet, idet Thinget usforstyrret har negtet den Overgang til 2den Behandling. Men jeg har ved dette Citat villet antyde, hvorledes man andesteds opfatter en saadan Fremgangsmaade. Det maa endvidere være klart, tror jeg, at, selv om man ikke negtede Thingets Berettigelse til at negte at forhandle Finantsloven, maa paa den anden Side Følgen deraf blive, at der